

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 233. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831632912/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

opfylde sine Pligter. Hun folte vel Spænstighed i sig til at magte dem.

Saa længe Morfinen virkede.

Men med ét blev hun slap og sank sammen. En blytung Træthed overvældede hende, saa hun ikke længer bar sit eget Hoved, men slattet faldt det ned mod hendes Bryst, og hendes Hænder rystede, og hun folte ikke Kraft til at løfte de matte Haandled.

Alle Tanker gied fra hende, og hun folte den druknendes Angst. Hendes Væsen snøredes sammen under en kvalfuld Urolighed.

Undertiden kom Slapheden, mens hun sad foran sit Speil og klædte sig paa for at tage ud. Lægen skulde give hende Indsprøitningen, lige som hun skulde i Vognen.

Hun blev graableg, og den kolde Sved sprang frem paa hendes Pande. Øinene slukkedes som to Lamper og mistede deres Glans. Hun søgte ikke at bekæmpe sig: hun begravede de rystende Hænder i sit udslagne Haar og stirrede i Speilet.

Tindingerne var begyndt at falde ind, og Øinene laa sløvt i altfor dybe Huler. Hun genkendte ikke sin egen Mund, hvis Vige sitrede.

Hun tog Hænderne løs fra sit Haar, og hun betragtede sine Arme. Aarerne svulmede blaat under den tørrede Hud, hvor Injektionsmærkerne smertede: det var hendes Arm.

Hun betragtede sin Hals, der var gul og

furet af Rynker, hun lagde sin knyttede Haand i Fordybningen ved Nøglebenene.

Og al hendes Elendighed syntes hende levendegjort i hendes Legemes Fornedrelse.

Da gav hun sig til at kæmpe fortvivlet med sit eget Ansigt. Og hun pinte sine svulne Øienlaag med Tusch og plagede sine Kinder med Sminke. Hun sved de døsigte Pupiller med Bella donna og lavede Smil om sin strammede Mund.

Eller der var Dage, hvor hun nød sin Ruin. Hvor hun med grusom Bitterhed gradede sin Ulykke i sin Hæslighed, maalte den saa haarfint ud i hvert et Tab af den Skønhed, hun elskede.

Men naar saa Lægen kom, og hun havde modtaget Morfinen, sprang hendes Stemning om. Hun blev grebet af Overmod, den pludselige Gjenbesiddelse af sig selv berusede hende. Hun vendte tilbage til sit Speil, og hun betragtede atter sig selv . . .

Ja — hun var endnu smuk. Og hun tog Plads med Smil og sad længe.

Og aldrig havde hun saa overmodig nydt Mændenes Beundring, naar deres Øine hangte sig ved hende.

Saaledes gik tre Maaneder.

En Dag, da Ellen ventede paa Lægen, kom Urne ind.

Han begyndte at tale, spurgte om et og andet. Ellen var træt, havde ondt ved at fatte hans Spørgsmaal og faa dem besvaret.